

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 398/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 111/2009 z 22. septembra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16 Er 1269/2008 z 2. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE 111/2009 z 22. septembra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16 Er 1269/2008 z 2. októbra 2008 (ďalej len „okresný súd“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora „o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti vymoženía poplatku z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 9 989,-Sk od 01.10.1998 do zaplatenia...“. Exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer P. v konkurze, č. ... z 25. mája 2005 proti povinnému J. Ž. o vymoženía poistného s prísl. ako dlžnej pohľadávky z poistenia na zdravotnom poistení.

3. Podľa názoru sťažovateľky rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu sú arbitrárne, pretože „náležite sa nevysporiadali so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili“, a tiež sa „v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré sťažovateľ predložil a na ktoré poukázal...“.

4. Ako ďalej sťažovateľka uviedla, všeobecné sudy konali v rozpore s vnútroštátnymi právnymi predpismi, pretože predmetnú povinnosť dlžníka priamo ustanovoval zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v príslušnom znení, čím znemožnili sťažovateľke vymôcť si v rámci exekúcie svoj zákonný nárok v časti týkajúcej sa poplatku z omeškania. V tejto súvislosti poukazuje na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov, podľa ktorých v obdobných veciach všeobecné sudy v Slovenskej republike rozhodli inak, v súlade s právnym názorom sťažovateľky. K tomu uvádza ako príklady aj niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu poukázala na to, že platobný výmer ako exekučný titul je *„jasný, určitý, formálne aj materiálne vykonateľný vo všetkých častiach, plne v súlade so zákonom a návrh na vykonanie exekúcie nepresahoval povinnosť uloženú povinnému právoplatným a vykonateľným platobným výmerom, nakoľko v platobnom výmere je uvedené konkrétne obdobie v ktorom si povinný nesplnil svoju povinnosť odviest' poistné...“*, ale odvolací súd napriek tomu rozhodol v jej neprospech, čo považuje za porušenie svojich označených práv.

5. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že uznesením krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu boli porušené ňou označené práva, a aby tieto uznesenia zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov konania.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky

č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

8. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že dôvodom, pre ktorý sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je najmä otázka arbitrárnosti (neodôvodnenosti) rozhodnutí okresného súdu a tiež krajského súdu v odvolacom konaní pri rozhodovaní o opravnom prostriedku sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti vymoženía poplatku z omeškania na základe platobného výmeru vydaného správcom konkurznej podstaty P. v konkurze, kde sťažovateľka vystupovala ako oprávnená osoba.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

9. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv uznesením okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy. Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľka využila ústavnú a zákonnú možnosť a obrátila sa na krajský súd, ktorý na základe opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo odvolacieho súdu preskúmať na základe podaného odvolania uznesenie okresného súdu, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľkinej veci. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

10. Sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv aj uznesením krajského súdu. Podstatou jej námietok v tejto časti sťažnosti bolo tvrdenie o porušení označených práv z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, jeho rozhodnutie je arbitrárne a odchyľuje sa od judikatúry iných všeobecných súdov v obdobných prípadoch.

11. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi

všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04). Ústavný súd môže do veci zasiahnuť, pokiaľ by tento výklad bol arbitrárny a nebol ani náležite zdôvodnený; v opačnom prípade nie je v právomoci ústavného súdu do konania všeobecných súdov zasahovať (I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07). Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu (z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou tak v sťažnosti, ako aj v odvolaní podanom proti rozhodnutiu okresného súdu).

12. Na vlastné odôvodnenie uznesenia krajský súd po prepise dôvodov uznesenia okresného súdu a obsahu odvolania uviedol: *„V prejednávanej veci je exekučným titulom jedno z rozhodnutí uvedených v ust. § 41 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva pre súd povinnosť preskúmať predovšetkým exekučný titul, a to formálnu a materiálnu stránku jeho vykonateľnosti, ďalej žiadosť o vydanie poverenia, ako aj návrh na vykonanie exekúcie. Vykonávané rozhodnutie nepreskúmava súd po stránke jeho obsahovej správnosti, ako sa to mylne domnieva v danom prípade oprávnený.*

Rozhodnutia vymenované v ust. § 41 Exekučného poriadku, vrátane súdnych rozhodnutí môžu byť exekučnými titulmi len vtedy, ak sú vykonateľné. Formálna stránka vykonateľnosti rozhodnutia je dodržaná v prípade, ak má rozhodnutie náležitosti, ktoré sú pre neho vymedzené u príslušnom právnom predpise.

Materiálnu stránku vykonateľnosti rozhodnutia predstavuje individualizácia oprávneného a povinného, presné vymedzenie práva a jemu zodpovedajúcej povinnosti na plnenie, ako aj presne stanovená lehota na plnenie. Ak chýba tento materiálny predpoklad exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietne tak, ako to predvída znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

V prejednávanej veci je vykonávaným rozhodnutím platobný výmer, vydaný P. v konkurze, B. zo dňa 25.5.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 22.7.2005 a vykonateľnosť 1.8.2005. Podľa citovaného platobného výmeru povinný J. Ž., mal za nesplnenie povinnosti platiť poistné ustanovené v § 10 a §18 zák. NR č. 273/1994 v znení neskorších predpisov povinnosť zaplatiť dlžné poistné v čiastke 9.989,-Sk. Podľa ďalšej časti výroku, dlžné poistné v čiastke 9.989,-Sk a poplatok z omeškania vo výške 0,1% denne z dlžnej sumy poistného do zaplataenia mal platiteľ poistného povinnosť uhradiť do 8 dní odo dňa právoplatnosti tohto platobného výmeru na účet P. v konkurze, B. na označené bankové spojenie. V odôvodnení bolo zároveň uvedené, že kontrolou platieb poistného zaslaných na účet P. v konkurze, B. za obdobie 05/96 - 06/99 bolo zistené, že platiteľ poistného neuhradil poistné za uvedené obdobie vo výške 9.989,-Sk, a preto bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výrokovej časti platobného výmeru.

Z výroku výmeru, ako aj jeho odôvodnenia je zrejmé, že počiatok povinnosti platiť poplatok z omeškania vo výške 0,1% denne z dlžnej sumy poistného nie je uvedený. V návrhu na vykonanie exekúcie však oprávnený žiada, aby bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie ako pre dlžné poistné v čiastke 9.989,-Sk, tak aj pre poplatok z omeškania vo výške 0,1% zo sumy 9.989,-Sk od 1.7.1999 do zaplataenia. Takýmto spôsobom však vo vykonávanom rozhodnutí nie je povinnosť povinného, týkajúca sa poplatku z omeškania, vymedzená.

Špecifickým znakom právnych noriem je, že sú pre ich v adresátov záväzné a že ich obsah možno nútene vykonať. Ak sú splnené právnou normou stanovené predpoklady, a teda ak nastanú právne skutočnosti vymedzené v hypotetickej časti právnej normy, prejavuje sa záväznosť právnych noriem tak, že automaticky vznikne právny vzťah medzi uvedenými subjektami ku konkrétnemu objektu, ktorého obsahom sú subjektívne práva a povinnosti, objektívne stanovené touto normou. Táto konkretizácia všeobecnej právnej normy môže nastať v prípade, ak nie je potrebný individuálny právny akt. V takom prípade musí byť táto povinnosť stanovená určitým zákonom predpísaným spôsobom tak, aby bola

zrejme jeho adresátovi. To sa deje v jednotlivých prípadoch postupom vydaním individuálnych aktov, tak ako sú aj označené v ust. § 41 Exekučného poriadku. Založenie alebo určenie práv a povinností rozhodnutiami ešte vždy nemá za následok ich uskutočnenie. Hmotné uskutočnenie sa realizuje štátnou donucovacou mocou. Nútený výkon rozhodnutia (podľa súčasnej právnej úpravy exekúcia) predpokladá, že právo oprávneného subjektu a povinnosť povinného subjektu sú stanovené jednoznačne. Preto aj uskutočnenie exekúcie jediným zákonom pripusteným dôkazom o existencii práva a povinností, ktorá má byť uskutočnená je originálna listina vydaná orgánom podľa zákona na to oprávneným, vo forme na to predpísanej a spôsobilej na to, aby jej obsah bol nútene uskutočnený. Ide tak o exekučný titul. Exekučný titul, ktorým je ako súdne rozhodnutie, tak rozhodnutie iného orgánu, je titulom len vtedy, ak je vykonateľné. Má teda spĺňať predpoklady formálnej a materiálnej vykonateľnosti vykonávaného rozhodnutia, tak ako boli vyššie naznačené. Ak má byť teda nejaké právo a jemu zodpovedajúca povinnosť nútene uskutočnená, musia byť stanovené jednoznačne určite tak, aby vykonávací orgán vedel, čo má nútene uskutočniť, a aby to nemusel len v priebehu vykonávacieho konania zisťovať. Preto z hľadiska materiálneho musí každé rozhodnutie, aby bolo vykonateľné v exekučnom konaní, obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinného, presne vymedzenie práva a jemu zodpovedajúcej povinnosti na plnenie, ako aj presne stanovenú lehotu na plnenie.

V prejednávanej veci je predmetom exekúcie poistné a poplatok z omeškania. Povinnosť platiť poistné je zakotvená v ust. § 10 zák. č. 273/1994 Z. z. a povinnosť platiť poplatok z omeškania v § 23 cit. zákona, ako na to poukazuje aj oprávnený vo svojom odvolaní. Citovaný právny predpis z ust. § 18 ods. 9 upravuje postup príslušnej poisťovne pre prípad, že platiteľ poistného nesplní svoju zákonnú povinnosť (príslušná poisťovňa predpíše platiteľovi poistného platobným výmerom dlžné poistné, ak ho neodviedol v termíne splatnosti podľa ods. 1 až 4).

Rovnako aj povinnosť zaplatiť poplatok z omeškania je stanovená v § 23 ods. 1 zák. č. 273/1994 Z. z., ale zároveň v ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia je upravené, že poplatok z omeškania predpíše príslušná poisťovňa platiteľovi poistného platobným výmerom. Predpokladom núteného uskutočnenia aj tejto zákonnej povinnosti je teda vydanie individuálneho právneho aktu, ktorý musí spĺňať podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti, vrátane stanovenia počiatku platenia poplatku z omeškania, ako to ustálil prvostupňový súd v napadnutom uznesení. Krajský súd preto uznesenie okresného súdu potvrdil.“

13. Z okolností daného prípadu vyplýva, že v rozsahu potvrdzujúcich dôvodov krajský súd dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré ho viedli k tomu, že potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti vymoženía poplatku z omeškania a jeho skutkové a právne závery sú podľa názoru ústavného súdu dostatočné, jasné a zrozumiteľné. Aj keby ústavný súd bol iného názoru ako krajský súd (teda by sa stotožnil s námietkami sťažovateľky v časti, že v platobnom výmere bolo riadne vymedzené obdobie, od kedy je povinný zaviazaný na zaplatenie poplatku z omeškania, čo zo sťažnosti a z jej príloh predložených sťažovateľkou nevyplývalo), v danej veci nemohol prehliadnúť to, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu nemôže byť exekučným titulom, keďže zo žiadnych ustanovení relevantnej zákonnej úpravy (predovšetkým zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005) nevyplývalo pre správcu konkurznej podstaty úpadcu oprávnenie vydávať individuálne právne akty orgánu verejnej správy [k podobným záverom dospel v uznesení sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 z 22. apríla 2009 aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a v tomto ohľade nepovažoval tento názor za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený ani ústavný súd v celom rade svojich predchádzajúcich rozhodnutí (III. ÚS 35/2010, III. ÚS 37/2010, III. ÚS 384/09, IV. ÚS 31/2010 a pod.).

14. K námietkam sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd inak a spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, resp. s jej právnym názorom, ústavný súd poznamenáva, že nie je v právomoci ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciú prax všeobecných súdov, keďže to je úlohou najmä odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecnými súdmi úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s právnymi názormi. Z opačného hľadiska možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva (napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 73/2010). Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Sťažovateľka namieta v sťažnosti aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu). V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07) ústavný súd k tomu poznamenáva, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov postupu podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce právo vlastníť majetok (obdobne napr. III. ÚS 27/08). Ústavný súd zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocessné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 78/05). V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

16. Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010